

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1449/2017
27.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Говедарице и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Добросављевић, адвокат из ..., против туженог ДОО „ББ“ из, кога заступа Снежана Кнежевић, адвокат из, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 539/17 од 13.03.2017. године, у седници одржаној 27.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 539/17 од 13.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 539/17 од 13.03.2017. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 283/13 од 23.12.2016. године којом је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место погонског електричара 1 у Сектору „ВВ“, те да му накнади штету по основу изгубљене зараде и других примања за период од 23.11.2011. године до 07.08.2016. године у укупном износу од 1.439.561,45 динара (главница и обрачуната камата), са затезном каматом од 18.10.2016. године, да у име и за рачун тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном фонду за ПИО за исти период и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка (став први изреке). Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 311.250,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП на коју се указује у ревизији, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуштања нити до погрешне примене одредаба процесног закона које би могле бити од утицаја на доношење законите одлуке. Ревизијом тужиоца се неосновано и паушално указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 6, 8, 10. и 11. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на радном месту погонског електричара 1, по уговору о раду од 06.06.2007. године. Радно време запослених код туженог траје од 7,00 до 15,00 часова, а тужени има организовану портирску службу која води евиденцију о доласку запослених на рад и њиховом одласку, те о циркулацији робе. Тужени је 25.10.2011. године донео писано упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због тога што је тужилац својом кривицом учинио повреду радне дисциплине утврђену чланом 114. тачка 4. Колективног уговора од 12.03.2003. године, тако што је дана 10.08, 12.08, 22.08, 24.08, 30.08, 31.08, 08.09, 21.10, 06.10, 13.10, 17.10, 19.10 и 24.10.2011. године неоправдано каснио на посао. Тужилац се изјаснио на наводе упозорења 28.10.2011. године, наводећи да је на посао долазио на време, некада и пре радног времена. Наиме, по изјави тужиоца највећи број дана кашњења био је погрешно евидентиран услед нетачно подешеног сата портира у односу на његов сат и тачно време, због чега евиденција долазака на посао није била правилна. Затражено је и прибављено мишљење синдиката, па је решењем туженог од 23.11.2011. године тужиоцу отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине из разлога наведених у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Према члану 179. тачка 3. Закона о раду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Исту одредбу садржи и члан 114. тачка 4. Колективног уговора туженог, с тим што прописује да је повреда радне дисциплине због које запосленом може престати радни однос кашњење на посао или напуштање радног времена три пута месечно или пет пута у току три месеца. Уговором о раду од 06.06.2007. године, у члану 15, између осталог, прописано је да кашњење на посао пет пута у току месеца представља

непоштовање радне дисциплине због које послодавац може запосленом да откаже уговор о раду.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац у августу, септембру и октобру месецу 2011. године имао укупно једанаест неоправданих кашњења на посао, те како је интерним актом туженог и уговором о раду радња кашњења пет пута у току три месеца прописана као повреда радне дисциплине због које послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, тужиоцу је законито престао радни однос на основу члана 179. став 3. Закона о раду. При том, суд је имао виду временски период и учесталост кашњења, те да тужилац није оспоравао тачност сата који је користила портирска служба туженог, па је стога правилно оцену неоснованим наводе тужиоца да му је тежа повреда радне дисциплине стављена на терет услед погрешне евиденције долазака запослених.

Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, чиме је поштована процедура давања отказа уговора о раду и наведено упозорење доставио независном синдикату туженог, чиме је поштована и процедура прописана чланом 181. Закона о раду. С обзиром да је отказ уговора о раду тужиоцу законит, тужилац нема право на накнаду штете у висини изгубљених зарада у смислу члана 191. став 2. истог закона.

Ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да у овом случају постоји дискриминација на раду, јер током поступка тужилац није учинио вероватним неоправдано и неједнако поступање послодавца према тужиоцу у односу на друге запослене, с обзиром на лична својства тужиоца, те да је тужени на било који начин извршио акт дискриминације у смислу чл. 18. и 19. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије се указује на погрешну оцену доказа, те тиме и на погрешно утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић